

Hoe Lennox en Zonnox elkaar vonden

✦ ✧ ✦

Het was de tijd van het jaar waarin de leylijnen van Oktovia sterker werden dan ooit. Die kracht was ontstaan door de drakenvonken die tijdens Meigie diep in de aarde waren getrokken. Nu vormden hemel en aarde samen een magische verbinding. Hoog boven de wereld trok de Perseïdenregen over de nachtelijke hemel en met iedere vallende ster dwarrelden kleine korreltjes sterrenstof naar beneden.

Voor de meeste bewoners waren het slechts prachtige lichtstrepen.
Maar voor Robin de Wijze Vrouw betekende het veel meer.
Het sterrenstof was nodig voor een eeuwenoude traditie. Aan het einde van Oktover zou Robin het sterrenstof over de Wensingenboom strooien, zodat alle wensen van de bewoners van Oktovia naar het Universum konden opstijgen. Daarom werd tijdens Juley ieder korreltje zorgvuldig verzameld. Die taak lag in handen van de Noctari, de vleermuizen van Oktovia. En hun leider was niemand minder dan Lennox de Vampier.

Lennox genoot van zulke nachten. De zon was verdwenen achter de horizon en een koele bries waaide door de bomen. Haar lange paardenstaart danste achter haar aan terwijl ze met haar vampierkrachten door de nacht bewoog. Ze was sneller dan de wind en hoorde geluiden die gewone mensen niet konden horen. Zelfs het trillen van een vallend sterrenstofkorreltje ontging haar niet. Aan haar riem hing een klein zakje van donkerblauw fluweel. Elke keer wanneer ze een glinsterend sterrenstofdeeltje vond, stopte ze het voorzichtig in het zakje. "Robin zal hier blij mee zijn," glimlachte ze.
Ze dacht aan haar moeder, die waarschijnlijk in haar werkkamer de sterren bestudeerde. Robin keek immers bijna iedere avond naar de hemel om de boodschappen van het Universum te begrijpen.

Zoals het nu was, was het niet altijd geweest. Lennox was niet altijd leider van de Noctari geweest. En ze was zeker niet altijd een vampier geweest.
Eerst was Lennox gewoon een meisje, de dochter van Robin de Wijze Vrouw.
En op net zo'n heerlijke Juley-avond als nu, veranderde haar leven.
Ze was in de schemering nog buiten aan het spelen bij de rand van het bos. De Noctari fladderden langs de bomen. Lennox had hen altijd al prachtig gevonden. Fascinerend zelfs, al wist ze niet waarom. Soms droomde ze er van net zo vrij rond te fladderen als de vleermuizen.

Lennox keek de kleine zwarte en bruine beestjes na terwijl ze het begin van het bos in liep. Overal om haar heen klonk het bekende nachtkoor van Juley. Het ritselen van bladeren. Het gezang van krekels. Het gefladder van vleugels.

En toen... Hoorde ze iets anders. Een zacht geluidje. Piep…
Lennox spitste onmiddellijk haar oren. “Piep”.... “piep...” Dat klonk niet goed. Snel liep ze verder het bos in en probeerde goed te luisteren naar waar het geluid precies vandaan kwam.
Het geluid kwam van iets verderop, vlak bij een groep eeuwenoude bomen die al langer bestonden dan iemand zich kon herinneren.

Daar zag ze hem. Onder een zware, afgebroken tak. Een kleine vleermuis. Hij lag half onder de boomtak klem en probeerde zichzelf los te wrikken. Zijn vleugels trilden van inspanning. "Piep..."

Lennox hurkte naast hem. "O nee..." Ze hoefde niet lang te kijken om te begrijpen wat er gebeurd was. De jonge vleermuis had waarschijnlijk, zoals zoveel vleermuizen deden, ondersteboven aan de tak gehangen om uit te rusten. Maar de oude boom was van binnen verrot geraakt. De tak had het gewicht niet meer kunnen dragen. Met een harde krak was hij afgebroken. De vleermuis was samen met de tak naar beneden gevallen en vervolgens vast komen te zitten.
"Dat moet een flinke smak geweest zijn," zei Lennox. De vleermuis piepte zwakjes terug. “Maak je geen zorgen”, zei Lennox. “Ik laat je hier niet achter”.

Ze plaatste haar handen onder de tak. Maar de tak was zwaar. Heel zwaar. Ze trok. Ze duwde. Maar de tak gaf nauwelijks mee. "Hmmm..."
Lennox keek om zich heen. Toen kreeg ze een idee. Ze rende weg en kwam binnen een paar tellen terug met enkele stevige takken die ze als hefboom kon gebruiken. Voorzichtig schoof ze de takken onder de afgebroken stam. Daarna zette ze al haar kracht. Langzaam begon de tak te bewegen. Een beetje. Nog een beetje. En toen schoof hij eindelijk opzij. De vleermuis was vrij!
Voorzichtig kroop hij onder de tak vandaan. Hij probeerde zijn vleugels uit te slaan. Eén keer. Twee keer. Drie keer. Maar vliegen lukte nog niet. Hij was te moe.

Lennox hield haar hand voor hem. "Kom maar." Tot haar verrassing klom de vleermuis direct op haar hand. Daar ging hij zitten. Alsof hij haar volledig vertrouwde.
"Nou," lachte Lennox. "Dit is ook een bijzondere ontmoeting". De vleermuis keek haar aan met twee grote ronde oogjes.
Het leek alsof deze kleine vleermuis haar iets probeerde te vertellen.
Toen gebeurde er iets bijzonders. De vleermuis keek Lennox aan, keek toen naar de hand waar hij op zat. En beet toen in Lennox haar duim! Niet hard en

het deed niet echt pijn. Maar zijn hoektanden waren scherp genoeg om 2 kleine gaatjes in haar huid te maken.
“Waarom deed je dat?” riep Lennox geschrokken uit. De vleermuis streek zijn hoofdje langs haar duim, alsof het een stille “sorry” zei.
Plotseling voelde Lennox een warm gevoel door zich heen stromen. Ze voelde geen woorden. Geen gedachten. Maar wel een gevoel. Dankbaarheid. Vertrouwen. Vriendschap.
“Vreemd… dit is echt te vreemd…” mompelde Lennox. “Ik moet nu wel echt naar huis. Het is al donker en ik had al thuis moeten zijn”.
De vleermuis hupte van haar hand, over haar arm, naar haar schouder en bleef daar rustig zitten. “Dus je wilt mee? Oké, kom dan maar. Dan laat ik je aan mijn moeder en broertje zien” lachte Lennox.

Toen ze terugkeerden naar de boomhuis van Robin de Wijze Vrouw, zaten Robin en Jax al op hen te wachten. "Jeetje Len, wat ben je laat! Is alles goed met je?" vroeg Robin bezorgd.
"Ik heb wat geks meegemaakt" antwoordde Lennox. "En kijk eens wie ik heb meegenomen."

Terwijl Lennox vertelde wat er was gebeurd en Robin haar duim bekeek, bestudeerde Jax de kleine vleermuis aandachtig. "Wat een bijzonder dier." De vleermuis piepte.
Robin moest lachen. "Volgens mij is er meer aan de hand. Het lijkt wel alsof hij je heeft uitgekozen".
“Nou dan heeft hij alleen nog een naam nodig, heb je daar al over nagedacht?" vroeg Jax luchtig.
Lennox dacht na. Ze dacht aan de Noctari die door de donkere nacht fladderde. En plotseling verscheen een glimlach op haar gezicht.
"Ik weet het", zei Lennox. "Jij heet vanaf vandaag Zonnox." De vleermuis piepte zo vrolijk dat Robin moest lachen. "Piep! Piep!"
"Zo te zien vindt hij de naam ook leuk!" zei Jax.

In die dagen die volgden, begon Lennox veranderingen aan zichzelf op te merken die ze natuurlijk aan haar moeder en broertje vertelde. Ze merkte dat haar hoektanden langer werden, net als die van vleermuizen.
En al haar zintuigen leken sterker te worden. Ze voelde nog beter aan hoe mensen om haar heen zich voelden. Haar gehoor beter werd en ze kon steeds sneller rennen en hoger springen.

Ook ging Lennox beter zien, zelfs de kleinste bewegingen en schitteringen vielen haar op. Maar daar stond tegenover dat het zonlicht te fel was voor haar ogen.
Daarom kon ze beter binnen blijven als het buiten zo licht was, en ging ze liever 's avonds naar buiten.

Omdat Lennox het wel heel jammer vond dat ze overdag niet meer met Jax buiten kon spelen, ging Robin op zoek in haar toverdrankboeken. Het duurde een paar dagen voor ze het recept voor "Daglichtdrank" vond. Robin zocht de ingrediënten, haalde het een en ander uit haar voorraadkast en brouwde de drank voor haar dochter. Als Lennox het innam voelde ze meteen verschil! Ze kon het daglicht goed genoeg verdragen om weer met Jax buiten te kunnen spelen.

Niet lang na de ontmoeting met Zonnox, zocht Lennox hem op in de vleermuisgrot. De grot lag net buiten het dorp en straalde een lichtpaarse gloed uit als de vleermuizen wakker waren. Een gloed die alleen Lennox kon waarnemen. Voorzichtig was ze de donkere grot binnen gegaan, liet haar ogen wennen aan het donker, en zag de vleermuizen rond fladderen. De Noctari, het speciale vleermuizen-ras wat tijdens Juley altijd het sterrenstof verzamelden voor Robin, waren één voor één op de grond voor Lennox geland, hadden haar aangekeken, hun vleugels gespreid als een eenzijdige omarming en hadden allemaal tegelijk een hoog geluid gemaakt, alsof ze een soort aanbidding deden.
Lennox was er ontzettend verbaasd over geweest en begreep tot op de dag van vandaag nog steeds niet waarom de Noctari haar zo hadden omarmd.
Maar vanaf die dag gingen Lennox en Zonnox als het even kon overal samen naartoe. Tijdens Juley stuurde Lennox de Noctari aan met het verzamelen van sterrenstof. Zonnox groeide uit tot de trouwste metgezel die Lennox zich kon wensen. Hij waarschuwde haar voor gevaar. Vond verborgen paden en sterrenstofsporen. En hielp andere vleermuizen wanneer zij in de problemen kwamen.

En nog jarenlang werd er onder de vleermuizen een verhaal verteld. Het verhaal van een kleine vleermuis die onder een afgebroken tak vastzat. En van een jong meisje dat een onbekende te hulp schoot.
Want soms, zo zeggen de Noctari nog steeds, ga je op pad om sterrenstof te vinden... maar vind je onderweg een vriend voor het leven.

✦ ✧ ✦